

Samengesteld door Maria van Donkelaar & Martine van Rooijen
Met illustraties van Nicole van Dooren

Paul Biegel – Annie M.G. Schmidt

Geert De Kockere – Hanna Kraan

Ted van Lieshout – Selma Noort

Maria van Donkelaar & Martine van Rooijen

Mies Bouhuys – Bette Westera

P Sinterklaas is er weer!

VOORLEESVERHALEN

om uit te pakken

Samengesteld door Maria van Donkelaar & Martine van Rooijen

Met illustraties van Nicole van Dooren

Sinterklaas is er weer!

VOORLEESVERHALEN
om uit te pakken

Paul Biegel – Annie M.G. Schmidt

Geert De Kockere – Hanna Kraan – Ted van Lieshout

Selma Noort – Maria van Donkelaar & Martine van Rooijen

Mies Bouhuys – Bette Westera

GOTTMER
Haarlem

Kijk voor meer informatie over de kinder- en jeugdboeken van de Gottmer Uitgevers Groep op
www.gottmer.nl

© 2025 TEKST: de diverse auteurs
© 2025 ILLUSTRATIES: Nicole van Dooren

VOOR DEZE UITGAVE
© 2025 Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV, Postbus 317, 2000 AH Haarlem (info@gottmer.nl)
Uitgeverij J.H. Gottmer / H.J.W. Becht BV maakt deel uit van de Gottmer Uitgevers Groep BV

ONTWERP EN OPMAAK: Leentje van Wirdum

ISBN 978 90 257 8141 5
NUR 227, 277

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden vervoelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of een andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en data-mining zijn niet toegestaan. Geen enkel deel van dit boek mag worden gebruikt of gereproduceerd op welke wijze dan ook voor het trainen van AI-technologieën of -systemen.

Inhoud

Frida, de nieuwe Inpakpiet 7

Maria van Donkelaar & Martine van Rooijen

Sinterklaas ahoi! 18

Ted van Lieshout

Pietertjebas kan niet rijmen 25

Selma Noort

Sinterklaas en zijn achjes en ochjes ... 33

Geert De Kockere

Meneer Koudijs zet zijn schoen 44

Mies Bouhuys

Sinterklaas moet schuilen 51

Hanna Kraan

't Verhaal van tante Mathilde 57

Annie M.G. Schmidt

De kleren van Sinterklaas 61

Paul Biegel

200 kikkers 66

Mies Bouhuys

Schimmel is ziek 72

Bette Westera

Sinterklaas verliest zijn ring 80

Maria van Donkelaar & Martine van Rooijen

Piet regelt de afvaart 89

Hanna Kraan

Frida, de nieuwe Inpakpiet

Maria van Donkelaar & Martine van Rooijen

We hebben niet genoeg Inpakpieten,' zei de Hoofdpiet bezorgd tegen Sinterklaas.

Op de inpakzolder in Spanje werd keihard gewerkt, maar ze liepen daar hopeloos achter. Als het zo doorging, zouden niet alle pakjes op tijd klaar zijn.

'Dat is inderdaad zeer zorgelijk, Hoofdpiet' zei de Sint. 'Zet een advertentie in de krant: Inpakpiet gezocht, met spoed, ervaring niet vereist.' De Hoofdpiet ging meteen aan de slag. De volgende ochtend stond het in de krant.

En 's middags werd er al bij het paleis van Sinterklaas aangebeld. Er stond een meisje voor de deur.

'Ik heet Frida,' zei ze en ze deed een stap naar voren. 'Ik kom voor de advertentie.'

De Hoofdpiet liet haar binnen. Frida snoof de geur van versgebakken pepernoten en speculaas op. Wat rook dat lekker! In de hal krioelde het van de Pieten. De een liep een deur in met een bakplaat vol suikerbeesten, een ander een deur uit met de mijter van Sinterklaas. Sommige

Pieten sjouwden rollen pakpapier en weer anderen tilden dozen vol speelgoed.

‘Kijk uit!’

‘Ga eens opzij!’

‘Mag ik erlangs?’

‘Oppassen!’

Frida vergat helemaal op de Hoofdpiet te letten. Die was al doorgelopen naar de kamer van Sinterklaas. Bij de deur stond hij te wenken.

‘Je moet komen,’ zei een Keukenpiet die net met een baal meel langs liep.

Hij knikte in de richting van de kamerdeur. Snel liep Frida er naartoe.

Binnen zat Sinterklaas achter zijn bureau. Frida moest tegenover hem plaatsnemen. Onrustig schoof ze heen en weer in de pluche stoel.

‘Zo, zo, dus jij wilt Inpakpiet worden,’ zei de Sint, terwijl hij opkeek van zijn grote boek.

‘Ja, Sinterklaas,’ antwoordde Frida beleefd.

‘En hoe kom je daar zo bij?’

‘Nou, mijn oma vertelt graag over de tijd dat ze hier Keukenpiet was.

Toen ze de advertentie las, zei ze: “Jij zoekt toch een baantje? Ga dan solliciteren bij Sinterklaas en doe hem de hartelijke groeten van me”.’

‘Dan ben ik wel benieuwd wie je oma is,’ zei de Sint.

‘Carmen.’

‘Ach, Carmen,’ mijmerde Sinterklaas. ‘Zoals die pepernoten kon bakken.

Hmm.’

Daar was Frida het mee eens.

‘Als je net zo goed kan werken als je oma, mag je morgen beginnen op de inpakzolder. In één week word je opgeleid tot Inpakpiet. Breng je koffer maar mee. Je kunt slapen op de pietenzolder.’

Frida was natuurlijk blij, maar ze was ook flink zenuwachtig. Ze wist helemaal niet hoe dat moest, inpakken. Hoe leerde je zoiets? Hoe zou dat gaan tussen al die Pieten die dat wel wisten ...

De volgende dag mocht Frida eerst haar koffer op de pietenzolder zetten. Vier statige trappen op. En toen kon het werk op de inpakzolder beginnen. Nooit zag Frida zoveel verschillende soorten pakpapier, zoveel rollen plakband en lint in alle kleuren van de regenboog. Er lagen ook stapels stickervellen met de namen van kinderen erop. Wel twintig Pieten waren aan het inpakken. Wat deden die dat handig en vlug. Er liep één Piet rond die alles controleerde. Die is vast de baas hier, dacht Frida.

‘Hoi, ik ben Paco,’ zei hij, toen hij tegenover haar stond. ‘Jij bent zeker de leerling-Inpakpiet. Welkom op de zolder.’

Paco nam Frida mee naar tafel 6. Daar lagen chocoladeletters. Frida zag B’s, F’s, P’s, S-sen, het hele alfabet. En toen legde Paco de kunst van het inpakken uit: eerst meten, knippen, vouwen, lintjes eromheen en de juiste sticker erop. Klaar is Kees. Zoals hij dat deed, leek het een fluitje van een cent.

‘Begin maar met de A,’ zei hij. ‘Het is echt niet zo moeilijk. Maar wel zonder kreukels, hè?’

Frida zocht hemelsblauw papier uit met veel Pietjes op de boot. Maar de zware rol glipte uit haar handen en rolde af. O, jee! Meters verder

kwam hij op de vloer tot stilstand. Heel voorzichtig rolde ze al dat papier terug. Ze kreeg het er warm van. Eerst knipte Frida het vel pakpapier te groot ... een stuk eraf ... oei, net te klein. Ze was vergeten te meten. Na een kwartier zat er eindelijk een passend stuk papier om de letter heen. Nu het plakband. Toen ze aan het uiteinde trok, schoot het tape dubbel. Wat irritant dat het zo kleefde. Ze peuterde met haar nagel net zo lang tot ze weer een beginnetje had. Tot slot de sticker erop plakken. Even kijken: de A is voor Ahmed. Volgende letter: B voor Bo, dan C voor Cato, de D voor Dris. Aan het einde van de dag had Frida een heleboel letters ingepakt. Tevreden keek ze naar de stapel.

De volgende dag zei Paco: 'Nu maak ik het je moeilijk; kijken of je dat ook kunt. Hier heb je een rode hijskraan en let vooral op de punt. Ha, dat rijmt!'

Het ging goed, totdat de punt door het pakpapier prikte. Frida deed er extra plakband op en hoopte maar dat niemand het zou zien. Na vier hijskranen had ze het inpakken onder de knie. Daarna kwamen speelgoedauto's, skeelers, schaatsen. Dingen met uitsteeksels, gelukkig zat het meeste in dozen.

Op de derde dag moest ze ballen inpakken. Kleine ballen, grote ballen, groene, blauwe, rode en witte. Voetballen, rugbyballen, tennisballen, pingpongballen. Maar hoe moeilijk is het om een bal in te pakken! Zo'n ding rolt almaar weg! En dan een lint eromheen. Steeds gleed het van de bal af. Paco kwam haar te hulp. Samen ging het gemakkelijker. Pff. Frida blies een lok van haar voorhoofd.

Aan het eind van de week waren de puzzels, poppen en knuffels aan de beurt.

Vlak voor de middagpauze had Frida een dino ingepakt. Het was voor Jasmin. Frida had net de sticker in haar hand, toen Paco haar riep.

‘Je moet bij Sinterklaas komen,’ zei hij. ‘Ga maar meteen.’

Vlug legde ze de sticker en het pakje op de bovenste plank. Dat plakken kwam straks wel.

En zo kwam het dat Frida voor de tweede keer de kamer van Sinterklaas binnenging. Het was nog net zo spannend als de eerste keer.

Wat zou Sinterklaas haar te zeggen hebben?

‘Hallo Frida,’ zei de Sint. ‘Ga zitten. Van Paco hoor ik dat je een goede Inpakpiet geworden bent.’

Frida wist niet wat ze daarop moest zeggen.

‘Hier is je pietendiploma. Je oma kan trots op je zijn.’

‘Dank u wel,’ zei Frida opgelucht en pakte voorzichtig het stuk papier aan waarop met krulletters haar naam geschreven stond. Niet alleen oma kon trots zijn, zij zelf was het ook!

‘Maar dat is nog niet alles. Van nu af draag je een pietenpak. Hier is het: spiksplinternieuw, speciaal voor jou gemaakt.’

Sinterklaas overhandigde Frida een pimpelpaarse broek met bijpassende pietenmuts van glimmende stof en een rood jasje van zacht fluweel.

‘Precies de kleuren die ik mooi vind!’ riep Frida blij. ‘Dank u wel, Sinterklaas!’

Het zou nog zeker een week duren voor de stoomboot naar Nederland vertrok. Nog een week inpakken, dacht Frida en dan ...

Het was de dag vóór ze naar Nederland zouden vertrekken. Alle Pieten, ook Frida, waren present. Met zakken vol pakjes liepen ze wel honderd keer heen en weer naar de stoomboot. Ook de pepernoten, tienduizend kisten en wel tachtig zakken haver voor het paard moesten mee. Dan

waren er ook nog de tassen van de Pieten, de koffers van de Sint en de grote hoedendoos met de reservemijter.

Toen 's avonds alle kisten, dozen en zakken in de stoomboot waren geladen, klauterden de Pieten doodmoe in hun stapelbedden. Nog één nachtje slapen, en de reis kon beginnen.

Al snel lagen ze te snurken. Allemaal? Nee, één Piet kon niet slapen en dat was ... Frida.

Urenlang lag ze te woelen en te draaien in het bovenste stapelbed. Was ze niets vergeten? Stel dat er voor één kind geen cadeautje in de boot lag. Zat op alle pakjes wel een sticker? Toen schoot haar iets te binnen. Het pakje met de dino voor Jasmin! En de sticker! Had ze die er nog wel opgeplakt? Was het pakje meegegaan naar de boot? Of lag het nog op de bovenste plank. Maar ... dan zou Jasmin haar cadeautje niet krijgen! Frida kon aan niets anders meer denken. Ten slotte klom ze uit het stapelbed. Op de inpakzolder knipte ze het licht aan. Ja hoor, daar lag op de bovenste plank het pakje voor Jasmin, met de sticker ernaast. Die plakte Frida er netjes op. Met het pakje onder haar arm liep ze weer naar de pietenzolder en legde het op haar stoel bij haar pietenpak. Morgen zou ze het meenemen naar de boot.

Opgelucht kroop ze weer onder de deken en viel als een blok in slaap.

Toen de wekker afliep, lag Frida zo vast te slapen dat ze het gerinkel niet hoorde. Ze had ook niet door dat alle Pieten uit bed sprongen. En al helemaal niet dat ze gingen douchen, ontbijten en naar de boot vertrokken.

Sinterklaas liep als laatste het paleis uit. Tenminste, dat dacht hij. Hij stapte aan boord van de stoomboot en riep: 'Zijn al mijn Pieten aan boord?'

Iedereen knikte.

'Goed, dan ga ik neuzen tellen. Een, twee, negen, zeventien, vijftendertig ... Maar wacht eens even. Waar is Frida? Heeft iemand haar gezien?'

Ze zochten in de stuurhut, in het ruim, in de kajuit, achter zakken en dozen: nergens konden ze haar vinden.

'Ahoy!' riep de kapitein. 'Die Frida ligt natuurlijk nog te slapen als een os. Nou, daar kan ik niet op wachten. Bootsman, gooi de trossen los!'

'Hohoho, kapitein, wacht even!' zei de Sint streng. 'Iedereen gaat mee met de boot. Zonder Frida vertrekken we niet.'

En meteen stuurde hij de Pieten terug naar het paleis.

Daar vonden ze Frida inderdaad in bed. Ze lag nog lekker te pitten.

'Opstaan, snel!' Ze schudden haar wakker 'De boot vertrekt!'

Wat een sufferd ben ik, dacht Frida, dat ik me juist vandaag verslapen heb.

Ze sprong uit bed, schoot haar pietenpak aan en met het cadeautje voor Jasmin in haar hand rende ze met de andere Pieten naar de boot.

Sinterklaas stond op de loopplank: 'Opschieten,' riep hij. 'Hup hup.'

'Sorry,' hijgde Frida.

'Wat heb je daar bij je?' vroeg Sint.

Frida kreeg een kleur. 'Nou?' drong Sinterklaas aan.

En toen vertelde Frida het verhaal van het pakje van Jasmin. Ze vertelde ook dat ze er vannacht niet van kon slapen. Dat ze het pakje van de inpakzolder was gaan halen. 'En hier is het,' zei ze.

'Zo,' zei Sinterklaas en hij knikte goedkeurend. 'Dat heb je goed gedaan, Frida. Je bent een opperbste Inpakpiet!'

Opgelucht haalde Frida adem. Pff, dat was goed afgelopen.

'Weet je wat?' ging de Sint verder. 'Omdat jij zo'n goede Piet bent, mag jij voortaan de stoomfluit bedienen: drie keer aan het koord trekken bij vertrek en drie keer bij aankomst.'

'Fijn, Sinterklaas. Dank u wel, Sinterklaas.'

Wat een eer, dat zij de Piet was die de stoomfluit mocht laten klinken.

Wie wou dat nu niet?

Frida moest wel meteen aan de bak: Tuhuhuuu! Tuhuhuuu! Tuhuhuuu! klonk het.

Eindelijk kon de stoomboot vertrekken.

Als de boot de haven invaart
en wanneer die weer vertrekt,
weet je zeker: het is Frida,
die daar aan de stoomfluit trekt!

